

rfor forsker drapet på Hariri: ør valget

FOTO: REUTERS/SCANPIX

Nasrallah slo an en annen tone:

– Dersom vi vinner valget, vil vi be det parlamentariske mindretallet om bli med i regjering. Men dersom de insisterer på å nekte å bli med, vil vår side danne regjering på egen hånd og styre ut fra et nasjonalt perspektiv, sa Hizbollah-lederen ifølge Al-Ahram.

«Det er en viss uro over valgresultatet. Det er klart at ingen av sidene vil vinne en klar seier. Det vil dreie seg om to eller tre plasser,» mener Nassif.

Paul Salem ved Carnegie Endowment i Beirut mener at Hizbollah er mindre opptatt av regjeringsansvar, og er først og fremst ute etter å si-

kre at vetoretten består for å beskytte sine våpen og for å motvirke innflytelsen til USA, Frankrike og Saudi-Arabia.

Hizbollah har kontroll, både politisk og militært om nødvendig, slik det viste seg da statsminister Fuad al-Siniora ga ordre om at Hizbollahs telekommunikasjonsnett skulle plukkes ned og sikkerhetsansvarlig på den internasjonale flyplassen i Beirut fikk sparken. Det satte Hizbollah en effektiv stopp for og hentet hjem den politiske gevinsten gjennom Doha-avtalen.

«Tredje front»

Regjeringsambisjonene er betydelig større hos general Mic-

FAKTA

Frontene i Libanon:

■ 14. mars-alliansen blir ledet av det sunniarabiske Framtidsbevegelsen, ledet av Saed al-Hariri, sønn av den drepte statsministeren Rafiq al-Hariri.

■ 8. mars-alliansen rommer de sjuamuslimske partiene Hizbollah og Amal og den kristen-maronittiske Frie patrioters bevegelse under general Michel Aoun.

■ President Michel Suleiman (kristen) er parti- og fraksjonsløs.

■ Søndag åpnet FN-tribunalet i Den Haag for drapet på al-Hariri 14. februar 2005.

■ Libanon holder parlamentsvalg i juni. 8. mars-alliansen ligger an til å vinne.

hel Aoun. Beirut svirrer av spekulasjoner om framveksten av «en tredje front» for å svekke Aouns posisjon blant de kristne. Han fikk 72 prosent av de kristne stemmene i 2005, og den 14. mars-allierte Samir Geagea, leder for Forces Libanaises, har mange motstandere blant kristne. De støtter heller falangistlederen og tidligere president Amin Gemayel.

Mye tyder på at veteranpolitikeren og tidligere minister Michel Murr prøver å bygge opp en egen blokk som skal slå en kile mellom president Suleiman og Aoun for å svekke 8. mars-alliansen. Murr håper at å lage et «sentrumsalternativ» vil være attraktivt for Suleiman, og dermed svekke Aouns posisjon slik at 8. mars-alliansen ikke vinner valget.

– Dette er et forsøk fra 14. mars på å blokkere Aouns framgang og et forsøk på å endre kampen fra «Aoun mot svakere 14. mars-kristne» til «Aoun mot presidenten», mener Karim Makdisi, professor i statsvitenskap ved American University i Beirut (AUB).

Gemayel har støttet ideen om en «nøytral» blokk. Kampanjen starter trolig med at fjernsynskanalen MTV, ledet av politikerens bror, Gabriel Murr, kommer på lufta igjen 31. mars etter å ha blitt stengt i 2002 for brudd på valglovene.

Rosana Bou Monsef, kommentator i An-Nahar, mener at det er tvilsomt at Suleiman lar seg trekke med i det parlamentariske renkespillet.

– Jeg tror ikke Suleiman kommer til å støtte eller søke noen parlamentarisk blokk i sitt navn for dersom han gjør det og hans kandidat taper, vil de si at «presidenten tapte», sier hun til al-Ahram.

peter.m.johansen@klassekampen.no

Kan en politiker bli for oppriktig?

Autentisitet

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

På underlig vis har republikanerne forsøkt å komme på offensiven igjen, litt over en måned etter at Barack Obama har tiltrådt som president. Det er naturligvis retoriske krumspring det er snakk om; det gjenstår – heldigvis! – over halvannet år før det står politiske embeter på spill. Og det viktigste retoriske våpenet later så langt til å være autentisitet, i betydningen genuin forferdelse over de økende beløpene som pløyes inn i offentlig sektor, og dyptfølt tro på amerikanernes umettelige behov for skattelette.

Det er en vesentlig fordel, i slike sammenhenger, å skrive i Klassekampen. I den grad jeg tar høyde for at leserne ikke støtter Obama, vet jeg at det er fordi de befinner seg blant den meget eksklusive gruppen europeere som har hørt om Dennis Kucinich. Republikanerne eksisterer knapt som reelt alternativ. Avisen du nå leser kunne med andre ord godt ha blitt utgitt i Berkeley.

Derfor kan jeg si det følgende, nesten uten fare for å trå feil: Se på opposisjonen. Virkelig. Ta en kikk.

Dette er en spalte som fra begynnelsen av var ment å handle om Bobby Jindal, guvernør for Louisiana, og om jeg har brukt noen avsnitt på å komme dit, tror jeg like fullt at det er verdt det. Gå inn på youtube.com. Søk opp mannen. Se talen han holdt etter Obamas tale til Kongressen, det vil si til nasjonen, en tale der Jindal, i kraft av å være Det republikanske partis nye stigende stjerne, fremførte

HÅPET: Bobby Jindal.

de beste argumentene høyresiden kunne mønstre mot den keynesianske intervensjonen i finanskrisen.

Se Bobby Jindal. Husk at delstaten han styrer ble utsatt for en ganske omfattende orkan for mindre enn fire år siden. Se ham deretter, helt oppriktig, gjøre narr av såkalt ubrukelige vitenskapelige prosjekter, for eksempel varselsystemene som skal gjøre det mulig å evakuere folk i tilfelle vulkanutbrudd. La haken falle ned i vantro.

Men viktigst av alt: Ta et stille øyeblikk, og still følgende spørsmål: Hvem er det han ligner på? Hva er det som gjør den retoriske fremtoningen hans så malplassert?

De amerikanske mediene har brukt en del tid på de siste to spørsmålene i det siste. De har tatt notis av Jindals pussige intonasjon, og de litt manierte bevegelsene. De har trukket paralleller til barne-TV-onkler og «Kenneth the Page», en Pollyanna-aktig figur fra komiserien 30 Rock. Kritikken rammer – republikanerne faller igjennom fordi kritikken deres knapt ser ut til å komme fra virkelighetens verden.

Men Jindal høres jo så oppriktig ut? «Dere er amerikanere. Og amerikanere kan klare hva det skal

«Republikanerne faller igjennom fordi kritikken deres knapt ser ut til å komme fra virkelighetens verden»

være.» Var det ikke denne formen for *folksiness* som brakte George W. Bush til presidentembetet til å begynne med?

Autentisitet er vanskelig, og det gjelder også retoriske sammenhenger. Man må mene det man sier, men man kan ikke høres ut som om man forsøker å mene det man sier. Det var ett av mange områder der Obama traff blink: Han høres kanskje litt vel drømmende ut, men ikke som en eventyrforteller. Ikke nå lenger, ikke i budsjettssammenheng.

Hei, der har vi det! Bobby Jindal minner, i norsk sammenheng, mest av alt om prinsesse Märtha Louise i full eventyrmodus. Og selv om jeg ikke tviler på at hun som regel mener det hun sier, er jeg ganske glad for at hun ikke fyller et sentralt politisk verv.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap.